

mosset Mand i Fyrretyveaarsalderen, skallet indtil Nakkebenet, men til Gengæld udstyret med et stort, omhyggelig friseret Fuldskæg. Da Redaktionssekretæren meldte Frøken Evaldsen, slog han af Ærgrelse en Krølle paa Næsen; men da Frøkenen selv viste sig, var han et eneste Smil og bød hende med sødladen Elskværdighed Plads i Sofaen.

Da hun havde overbragt sin Besked, spurgte hun, om der var kommen Nyt fra Rigsdagen.

„Nej, ikke noget særligt. Men Rygterne om Provst Brobergs Udnævnelse holder sig.“

„Ja, jeg veed det! ... Enslev er igen bleven upasselig; men jeg vil bede Dem om, Redaktør Samuelson, at Sagen ikke omtales paa en saadan Maade, at der vækkes Ængstelse hos nogen — eller Forhaabninger hos visse andre. Sidste Gang, han var syg, hed det sig jo i Byen, at han var død, og det var „Femte Juni“ ikke uden Skyld i. Der maa altsaa ikke gøres noget „sensationelt“ ud af dette Tilbagefald.“

Redaktøren sagde hende ikke imod men lovede heller ikke noget. Smilende slog han Øjnene ned og tav.

Da Frøken Evaldsen nu vilde gaa, bad han hende indstændigt om at blive et lille Øjeblik. Han vilde gerne benytte Lejligheden til at gøre hende en strengt fortrolig Meddelelse, sagde han.

„Men min Vogn holder dernede.“

„Det kan siges i faa Ord.“

Hr. Samuelson, der af Udseende og Væsen mere lignede en Forretningsmand end en Journalist, var ogsaa